

HỒI THỨ TÁM MƯƠI MỐT

BẠCH PHÁT ĐỒNG TỬ NHÂM VÔ CƯƠNG

Mợ chồng Nhạc Bất Quần mới nghe người lên tiếng lúc đầu đã biết ngay là những quái khách ở Đào Cốc tới nơi. Khi hai người nghe bọn chúng tranh luận nhau hoài về câu chuyện vợ vắn thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Hai người giơ tay ra hiệu cho con gái cùng Lâm Bình Chi ẩn vào sau thần tượng.

Bỗng nghe Đào cốc chư quái tiếp tục tranh chấp không ngớt mà vẫn chẳng đi đến kết quả nào?

Nhạc Linh San cười thâm trong bụng:

- Có gì mà phải cãi nhau hoài. Sao không vào coi sẽ biết ngay là Dương Tái Hưng hay Dương Ngũ Lang?

Nhạc phu nhân lắng tai nghe cuộc đối thoại bên ngoài thì chỉ thấy tiếng 5 người, bà cho là Đào Thực Tiên bị mình đâm quả đã chết rồi.

Sở dĩ bà cùng trượng phu muốn rời xa núi Hoa Sơn là để lánh tránh bọn Đào cốc chư quái, phòng họ lên núi trả thù. Không ngờ lại chạm trán nhau ở đây. Tuy hiện giờ chúng chưa phát giác, song lát nữa bọn Lao Đức Nặc tới nơi thì trốn đâu cho thoát?

Bên ngoài bọn ngũ quái càng cãi nhau kịch liệt. Sau cùng một người nói:

- Chúng ta cứ vào xem tượng phật nào sẽ rõ.

Thế rồi cả năm người ulla vào. Một người lớn tiếng reo:

- A ha! Người hãy coi kìa! Hiển nhiên chẳng phải thần tượng Dương Tái Hưng là gì! Đúng là Dương Tái Hưng rồi!

Người đó là Đào Chi Tiên.

Đào Cán Tiên vò đầu bứt tai cãi:

- Đây chỉ chưa là Dương Công Tái chứ có viết là Dương Tái Hưng đâu. Nguyên vị tướng quân này họ Dương tên là Công Tái. Chà! Dương Công Tái! cái tên nghe hay dữ!

Đào Chi Tiên tức quá lớn tiếng:

- Rõ ràng là Dương Tái Hưng, người còn cãi vầy cãi cối gì nữa! Ai đời lại viết là Dương Công Tái bao giờ?

Đào Cán Tiên vẫn khăng khăng:

- Nơi đây viết là Dương Công Tái chứ không viết là Dương tái Hưng...

Đào Cán Tiên xen vào:

- Thế còn ba chữ "Hưng chỉ thần" là nghĩa làm sao?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Hưng đây đọc là Hứng. "Hứng là cao hứng. Hứng chỉ thần là nói tinh thần rất cao hứng. ô Dương Công Tái, thằng lỏi họ Dương chết rồi có người thờ cúng, dĩ nhiên tinh thần gã rất cao hứng.

Đào Căn Tiên gật đầu nói:

- Phải phải! Đúng thế thật!

Đào Hoa Tiên nói:

- Tiểu đệ bảo nơi đây thờ Dương Thất Lang quả đã không lầm. Thế mới biết Đào Hoa Tiên này kiến thức hơn người.

Đào Chi Tiên và Đào Cán Tiên tức giận nói:

Đây là Dương Công Trí sao lại nói Dương Thất Lang?

Đào Hoa Tiên hỏi lại:

- Tam ca! Dương Tái Hưng đứng hàng thứ mấy?

- Đào Chi Tiên lắc đầu đáp:

- Ta không biết.

Đào Hoa Tiên nói:

- Dương tái Hưng đứng hàng thứ bảy tức là Dương Thất Lang. Nhị ca! Dương Công Tái đứng hàng thứ mấy?

Đào Cán Tiên đáp:

- Trước kia ta đã biết nhưng bây giờ quên mất rồi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tiểu đệ nhớ rõ y đứng hàng thứ bảy nên gọi là Dương Thất Lang.

Đào Căn Tiên nói:

- Thần tượng đây nếu là Dương Tái Hưng thì không phải Dương Công Tái, mà là Dương Công Tái thì không phải Dương Tái Hưng. Có lý đâu vừa là Dương Công Tái vừa là Dương Tái Hưng được.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đại ca còn có chỗ chưa rõ. Chữ "tái" đây nghĩa là gì? Tái là ý nói thêm một người nữa. Vậy nhất định là hai người chứ không phải một. Tượng thần là chỉ Dương Công Tái mà cũng là Dương Tái Hưng.

Bốn người kia cùng đồng thanh:

- Có lý! Nói như vậy mới phải .

Đào Chi Tiên lại lên tiếng:

- Ngươi bảo chữ tái làm một người nữa. Thế thì Dương Thất Lang có chữ "thất" cũng thêm bảy người nữa hay sao?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Phải rồi! Dương Thất lang có bảy đứa con. Đó là một điều mà ai cũng biết.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Nếu vậy trong tên người nào có chữ thiên là người ấy sinh ngàn con mà có chữ vạn thì sinh muôn con hay sao?

Năm người đưa câu chuyện mỗi lúc một xa hơn. Nhạc Linh San không nhịn được suýt bật cười, song cố nhẫn nại cho khỏi cười thành tiếng.

Đào Cốc ngũ quái cãi nhau lúc nữa rồi Đào Căn Tiên nói:

- Dương Thất lang ơi là Dương Thất Lang! Thất Lang phù hộ cho sáu anh em lão không chết thì lão sẽ lấy mấy cũng chẳng ăn nhằm gì. Bây giờ hãy nhận tạm một lấy.

Lão nói rồi quì xuống đập đầu lấy.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn nhau lộ vẻ mừng nghĩ bụng:

- Hắn nói vậy thì ra cả người trúng kiếm cũng chưa chết.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Nếu lục đệ chết thì sao?

Đào Căn Tiên đáp:

- Nếu y chết ta sẽ đập nát thần tượng rồi đi tiểu vào.

Đào Hoa Tiên nói:

- Dù ca ca có đem thần tượng Dương Thất Lang đập tan tành rồi rưới nước tiểu vào hay có lôi đến một nơi nào dơ bẩn hơn ph3ng có được ích gì? Lục đệ mà chết thì đảng nào cũng chết rồi. Ca ca đập đầu là thua y rồi.

Đào Chi Tiên nói:

- Người nói đúng đó! Khoa rồi hãy lấy. Chúng ta đi coi cho rõ thương thế lục đệ có chữa khỏi được hay không đã. Nếu chữa được sẽ trở lại bái thần, bằng không thì đi tiểu vào.

Đào Căn Tiên nói:

- Nếu chữa được khỏi thì chẳng cần lấy cũng chữa khỏi rồi. Cái lấy đó cũng hóa ra thừa ư. Bằng chữa không khỏi thì làm thế nào cũng chẳng ăn thua gì, chả cần đi tiểu vào làm chi.

Đào Diệp Tiên nói:

- Lục đệ mà không khỏi mình cũng không đi tiểu để chướng bụng lên mà chết hay sao?

Đào Căn Tiên buông tiếng khóc rờn nói:

- Lục đệ không sống được nữa rồi. Chúng ta có đi tiểu thì tiểu đi hay để chướng bụng má chết thì chết đi!

Bốn người kia lại khóc rống lên.

Đào Chi Tiên bỗng cười rộ nói:

- Giả tử Lục đệ không chết mà chúng ta đã khóc thì ra khóc ưởng công, há chẳng là ngu lắm ư? Đi đi! Chúng ta đi hỏi cho biết rõ rồi hãy khóc cũng chưa muộn.

Đào Hoa Tiên nói:

- Câu này nói không trúng cách. Nếu lục đệ không chết mà bảo coi cho biết rõ rồi hãy khóc cũng chưa muộn, mấy chữ "hay khóc cũng chưa muộn" không được. Lục đệ không chết thì còn khóc cái gì?

Năm người vừa tranh luận vừa bước ra khỏi miếu.

Nhạc Bất Quân nói:

- Người đó sống hay chết là một chuyện trọng đại. Ta đi thám thính hư thực. Sư muội! sư muội cùng San nhi bảo chúng đồ đệ hãy ở lại đây chờ ta.

Nhạc phu nhân nói:

- Một mình sư ca dẫn thân vào chỗ nguy hiểm không người tiếp ứng không ổn. Tiểu muội cùng đi với sư ca.

Dứt lời bà chạy ra khỏi miếu.

Trước nay Nhạc Bất Quân mỗi khi gặp việc trọng đại là cùng phu nhân liên thủ giải quyết, bây giờ tiên sinh nghe bà vợ nói vậy biết là ngăn trở không được nên không nói nữa.

Hai người ra khỏi miếu xa trông thấy bọn Đào cốc ngũ quái đi qua con đường nhỏ đến một khe suối nhỏ, chuyển vào một nơi thung lũng. Hai người không dám đến gần chỉ theo hút xa xa. May ở chỗ năm người vừa đi vừa tranh luận sôi nổi nên tuy ở đằng xa mà vẫn nghe rõ họ đi về phương nào.

Đào cốc ngũ quái men theo đường ven núi vượt qua mấy cây liễu lớn thì đến một khe suối nhỏ. Trên bờ khe suối này có một gian nhà ngói. Thanh âm Đào cốc ngũ quái tranh luận đi vào tòa nhà này.

Nhạc Bất Quân khẽ nói:

- Chúng ta vòng ra phía sau nhà.

Rồi thì triển khinh công quanh xa xa vòng ra mé hữu chừng hơn một dặm mới vòng lại.

Sau căn nhà ngói một rặng liễu. Vợ chồng Nhạc Bất Quân ẩn vào sau gốc liễu.

Đột nhiên nghe tiếng Đào cốc ngũ quái tức giận quát mỗi người một câu:

Người giết kịc đệ ta!

Sao... còn mổ bụng y ra?

Phải bắt quân chó má này đền mạng.

Phải móc ruột gan nó ra.

Trời ơi! Lục đệ! lục đệ chết thảm thế này! Chúng ta vĩnh viễn không đi tiểu nữa cho bụng chướng lên mà chết theo một thể.

Vợ chồng Nhạc Bất Quân cả kinh tự hỏi:

- Sao lại có người mổ bụng lục đệ chúng ta?

Hai người cúi xuống đi lần tới dưới cửa sổ nhòm vào trong nhà. Lúc này đã tối lâu, bảy tám ngọn đèn soi sáng nhìn rõ giữa nhà kê một cái giường lớn. Trên giường một người đàn ông trần truồng nằm đó. Bụng bị người mổ ra vết máu còn be bết đầy giường. Người này hai mắt nhắm nghiền tựa hồ đã chết từ lâu rồi.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần nhìn kỹ diện mạo thì đúng là Đào Thực Tiên mà bữa trước Nhạc phu nhân đã đâm chết trên đỉnh Hoa Sơn.

Đào cốc ngũ quái vây quanh người này, trở tay vào một người khá thấp lùn thùn mà béo chùn béo chụt la lối om sòm.

Người lùn mập này cao không đầy bốn thước mà lưng rộng gần bốn thước. Đầu lớn quá cỡ. Dưới hàm có túm râu như râu chuột. Hắn lắc đầu lắc cổ coi bộ dạng thật buồn cười. Hai tay lão đều có máu tươi. Tay phải cầm một thanh đoản đao sáng loáng. Lưỡi đao cũng nhuộm đầy máu.

Hắn trừng mắt lên nhìn Đào cốc ngũ quái một lúc rồi trầm giọng nói:

Các người nói thú quá! Đã hết lời chưa?

Đào cốc ngũ quái đồng thanh đáp:

Nói hết rồi! Người có gì thối thì giở ra đi!

Người lùn mập đáp:

- Các người rịt thuốc dấu cho y rồi khiêng về đây đường xa vạn dặm cầu ta cứu mạng. Các người đi chậm quá, miệng vết thương đã đóng vảy rồi. Kinh mạch cũng chạy sai đường hết. Muốn cứu sống y thì được, nhưng kinh mạch y rối loạn. Sống mà võ công mất hết lại thành tàn tật không hành động được. Cong người đã thành phế nhân như vậy thì chữa sống phỏng có ích gì?

Đào Căn Tiên nói:

Tuy thành phế nhân cũng còn hơn chết.

Lão lùn mập tức giận nói:

- Ta không chữa nữa. Chữa mà để thành phế nhân thì lão gia còn gì là mặt mũi. Ta không chữa, nhất định không chữa. Các người đem cái tử thi này khiêng đi. Lão gia quyết tâm không chữa. Tức đến chết người, thật tức đến chết người!

Đào Căn Tiên hỏi:

- Tiên sinh bảo "tức đến chết người" thì sao không chết?

Đào Căn Tiên nói:

- Lão không chữa khỏe được lục đệ, sao còn mổ bụng y? Lão... lão...

Người lùn mập hững hờ hỏi lại:

- Ngoại hiệu ta là gì người có biết không?

Đào Căn Tiên đáp:

- Cái ngoại hiệu chó chết của lão là "sát nhân danh y"

Vợ chồng Nhạc Bất Quần trong lòng run lên đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Té ra thằng cha lùn mập hình dung cổ quái này lại là Sát nhân danh y mà tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi. Phải rồi! phải rồi người ta đồn trong thiên hạ tinh thâm về y đạo nhất là lão Bình Nhất Chỉ này. Quái nhân kia bị trọng thương nên bọn họ cầu lão ta đến điều trị là hợp lý lắm.

Bỗng nghe Bình Nhất Chỉ lạnh lùng nói:

- Ngoại hiệu ta là sát nhân danh y thì có giết một người cũng chẳng lấy chi làm lạ.

Đào Hoa Tiên nói:

- Giết người có chi là khó? Lão chỉ biết giết người mà không biết chữa cho người sống thì hai chữ danh y thật là uổng.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Ai bảo ta không chữa cho người được? Bây giờ ta mổ người chết này, tiếp lại kinh mạch, chữa khỏi cho hắn, mà nội ngoại công vẫn còn nguyên như cũ mới đáng là thủ đoạn của sát nhân danh y.

Đào cốc ngũ quái cả mừng, đồng thanh nói:

- Té re tiên sinh có thể cứu sống được lục đệ. Thế thì bọn tại hạ đã trách oan tiên sinh rồi.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Sao ... sao tiên sinh còn chưa ra tay cứu chữa, Lục đệ đã bị tiên sinh mổ bụng ra rồi máu chảy không ngớt, nếu không chữa ngay thì không kịp nữa.

Bình Nhất Chỉ hỏi lại:

Sát nhân danh y là người hay là ta?

Đào Căn Tiên đáp:

- Dĩ nhiên là tiên sinh. sao còn hỏi làm chi?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Nếu là ta thì sao y biết là chữa không kịp? Vả lại ta đã mổ bụng ra tức là chuẩn bị chữa thuốc mà bọn quỷ sứ khả ố các người cứ la lối om sòm thì ta chữa thế nào được? Ta bảo các người đi du ngoạn miếu Dương tướng quân nửa ngày rồi trở lại tới miếu Ngưu tướng quân mà chơi. Sao các người về sớm thế?

Đào Căn Tiên giục:

- Ra tay chữa thương mau đi! Chính tiên sinh rắc rối còn bảo chúng ta la om sòm.

Bình Nhất Chỉ trợn mắt lên nhìn hắn một lúc rồi đột nhiên lớn tiếng quát:

Lấy kim chỉ ra đây!

Đào cốc ngũ tiên cùng vợ chồng Nhạc Bất Quần bị tiếng quát bất thành linh làm cho giật mình.

Bồng thấy một mù đàn bà cao ngều mà gầy khảnh gầy kheo tiến vào phòng. Tay mù cầm một cái khay lạng lẽ tiến đặt xuống mặt bàn.

Mụ này trạc ngoại tứ tuần, mặt không chút huyết sắc, hai mắt thâm quầng tựa hồ mình mang trọng bệnh.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Các người câu ta cứu sống người này, thế đã biết lễ luật của ta chưa?

Đào Căn Tiên đáp:

- Dĩ nhiên bọn tại hạ biết rồi. Bất luận tiên sinh muốn giết ai thì chỉ bảo một tiếng là sáu anh em tại hạ xin vâng mệnh tức khắc.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Vậy thì được rồi. Hiện giờ ta chưa nghĩ ra giết ai. Chờ ta nghĩ ra rồi sẽ bảo các người biết. Bây giờ các người đứng cả sang một bên và cần không ai được nói một câu. Nếu phát ra nửa tiếng là ta lập tức dùng tay. Tên này sống hay chết ta bỏ mặc không nhìn đến nữa.

Bọn Đào cốc ngũ quái trước nay không chịu ai đè nén bao giờ mà muốn cho họ tíu tíu vâng lời không nói một tiếng là việc khó khăn hơn hết. Sáu anh em nhà này từ thừa nhỏ tới giờ ăn cùng mâm, ngủ cùng bàn, mà trong giấc mơ cũng vẫn tranh chấp nhau, người nào cũng muốn nói. Nhưng thủ túc tình thâm, nói ra một tiếng là lục đệ mất mạng, nên cố gắng nhẫn nại, thậm chí không dám thở mạnh.

Bình Nhất Chỉ lấy một cái kim lớn xuyên một sợi chỉ to vào. Lão may lại những đường mổ trên bụng Đào Thực Tiên những ngón tay lão thô kệch và ngắn chũn động tác của lão cực kỳ tinh xảo vận kim mau lẹ phi thường.

Chỉ trong khoảnh khắc, vết thương dài chín tấc đã khâu xong.

Đào Thực Tiên vốn dĩ ngất đi rồi nên chẳng rên la chi hết.

Bình Nhất Chỉ xoay tay lại móc nhiều thứ thuốc bột thuốc nước trong những bình sứ bôi vào vết thương.

Lão lại cạy răng Đào Thực Tiên ra đổ vào mấy thứ thuốc nước. Sau cùng lão dùng mảnh vải ướm lau những vết máu trên mình y.

Mụ đàn bà cao gầy đứng một bên giúp đỡ lấy kim chỉ đưa thuốc. Động tác của mụ xem ra cũng thông thạo lắm.

Bình Nhất Chỉ liếc mắt ngó DDào cốc ngũ tiên thấy năm người máy môi động lưỡi lăm lăm chỉ muốn nói, liền bảo:

- Cha này chưa hồi tỉnh. Các người hãy chờ một lúc cho hấn sống lại rồi nói gì hãy nói.

Năm người lơ lảo ngậm miệng coi bộ rất hoạt kê.

Bình Nhất Chỉ hắng giọng một tiếng rồi ngồi xuống một bên.

Đào cốc ngũ tiên ngơ ngác nhìn nhau không ai dám mở miệng.

Mụ đàn bà thu thập dao kéo kim chỉ đem ra ngoài.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần núp bên ngoài cửa sổ dĩ nhiên không lên tiếng mà còn không dám thở mạnh, vì lúc này trong nhà yên lặng như tờ. Phía ngoài cửa sổ mà hơi có một tiếng động tức người trong nhà phát giác ra liền.

Giữa lúc bầu không khí im phăng phắc tưởng chừng kim rơi cũng nghe thấy tiếng thì đột nhiên căn nhà bên cạnh có tiếng người hỏi vọng sang:

- Sư đệ! Liệu sư đệ chữa sống được người chăng?

Bình Nhất Chỉ lên tiếng đáp:

- Dĩ nhiên là chữa sống, chẳng lẽ còn chữa chết người ta sao?

Cánh cửa kẹt mở, một người mập thù lù tiến vào. Người này so với Bình Nhất Chỉ còn cao hơn một chút. Đầu tóc bạc phơ, da mặt nhăn nheo.

Lão tiến thẳng đến bên mình Đào Thục Tiên, đột nhiên vung tay ra đánh một chưởng thật nặng vào huyệt bách hội hắc.

Sáu người giật mình kinh hãi, đồng thời bật tiếng la hoảng:

úi chao!

Sáu người tức bọn Đào Cốc Ngũ Tiên và cả Đào Thục Tiên đang nằm thẳng cẳng trên giường.

Đào Thục Tiên bật tiếng la hoảng rồi ngồi nhồm lên lớn tiếng thóa mạ:

Mẹ nó chứ! ta làm gì mà nó đập vào đầu ta?

Lão già tóc bạc cũng văng tục thóa mạ:

Mẹ quân chó đẻ! lão gia mà không dùng chân khí đả thông huyệt bách hội cho thì làm sao khỏi được lệ thế?

Đào Thục Tiên hằn học nói:

- Mẹ kiếp! lão gia khỏi mau hay khỏi chậm thì việc gì đến người?

Lão già tóc bạc cũng mắng lại:

Mẹ nó chứ! Lão gia cần có việc thương lượng với sư đệ mà ngươi cứ nằm chường xác ra đấy không ngồi dậy thì lão gia biết đợi đến bao giờ?

Đào Thục Tiên mắng lại:

- Mẹ kiếp! Muốn lão gia đi thì đi ngay chứ có khó gì?

Hắn nói rồi hùng hục đứng dậy rảo bước đi ra.

Đào Cốc Ngũ Tiên thấy em mình được khỏi mau lẹ, nói đi là đi, thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm cũng lục tục theo sau ra cửa.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần trong lòng cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm:

Y thuật của Bình Nhất Chỉ quả nhiên thần sầu quỷ khốc mà nội lực của sư huynh lão cũng thật ghê gớm! Lão vừa phóng chưởng đánh vào huyệt bách hội Đào Thục Tiên nhất định đã đem nội lực cực kỳ hùng hậu trút vào trong người hắn mới làm cho hắn tỉnh lại ngay được.

Hai người đang do dự chưa biết hành động thế nào thì thấy bọn Đào cốc lục tiên đã đi xa rồi. Còn lão già tóc bạc ở lại trong nhà ngồi đối diện với Bình Nhất Chỉ.

Nhạc Bát Quân và Nhạc phu nhân đã biết nội công hai anh em lão rất cao thâm nên không dám bỏ đi ngay. Vợ chồng tiên sinh chắc rằng mình chưa bị hai anh em phát giác, nên nán lại một chút để chờ cơ hội thuận tiện sẽ ra đi.

Bỗng nghe lão già tóc bạc hỏi:

- Sư đệ sai bọn Đào cốc lục quái đi giết ai thế?

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Tiểu đệ chưa nghĩ ra. Sư ca! Theo ý sư ca thì nên sai họ đi giết người nào cho phải?

Lão tóc bạc đáp:

- Ta biết chủ ý quỷ uái trong bụng sư đệ thế nào được?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta đoán sư đệ muốn lợi dụng bọn họ sai đi lấy báu vật ở cung Thiên Thu cho sư đệ. Có đúng thế không?

Bình Nhất Chỉ háng dặng một tiếng rồi hỏi lại:

- Đến cung Thiên Thu lấy báu vật ư? Bạch Phát đồng tử (tóc bạc mà còn trẻ nít) đã có ý muốn đến cung Thiên Thu trên đời này còn ai dám tranh với sư ca nữa?

Nhạc Bát Quân nghe nói tới đây liền nhìn vợ gật đầu mấy cái. Tiên sinh bụng bảo dạ:

- Té ra gã này là Bạch Phát đồng tử Nhâm Vô Cương. Ta nghe nói lão giết người không chớp mắt, nổi tiếng là một tay tâm địa độc ác. Có điều gần 20 năm nay ta không nghe thấy tên tuổi lão nữa. Ai ngờ lão chính là sư huynh Sát y danh nhân Bình Nhất Chỉ.

Nhạc phu nhân không hiểu lai lịch Bạch Phát đồng tử, nhưng thấy da mặt trượng phu chuyển động, mắt lộ vẻ khiếp sợ thì biết lai lịch lão không phải tầm thường. Bà nóng lòng muốn biết nhưng không dám mở miệng hỏi.

Bạch Phát đồng tử cười hì hì, khoa chân múa tay như tính ngâm thơ của trẻ nít. Lão nói:

- Sư đệ! Lần trước cung Thiên Thu mở cửa, nhưng "Long trượng chưởng" của ta mới bắt đầu luyện. Ta tự biết mình không thể lên được, phải có công chờ đợi 30 năm đằng đẳng cho tới ngày nay đâu phải chuyện dễ dàng. Dĩ nhiên ta muốn thử đi một chuyến. Thực ra có sư đệ cùng đi càng tốt. Anh em mình liên thủ với nhau dĩ nhiên thanh thế mạnh hơn một người nhiều.

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Chịu thôi! Chịu thôi! Tiểu đệ không đến cung Thiên Thu thì đời ta còn tình nghĩa anh em. Nếu tiểu đệ cũng nổi lòng tham muốn thì e rằng chưa rời khỏi Chu Tiên trấn đã mất mạng với "Long trượng chưởng" của đại ca rồi. Trên đời này làm gì

có sát nhân danh y thứ hai. Đầu tiểu đệ bị chưởng lực của đại ca đánh vỡ rồi thì ai chữa cho tiểu đệ?

Nhâm Vô Cương cười nói:

- Người nào trúng phải "Long Trượng chưởng" của ta thì chính sát nhân danh y là sư đệ tự mình ra tay điều trị cũng vị tất đã cứu sống được.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Đúng thế! Giết người thì dễ cứu người mới khó. Định lý này từ ngày xưa để lại vẫn không thay đổi.

Nhâm vô Cương nói:

- Cái đó không thể lấy định luật mà nói được. Cần phải biểu người muốn giết là ai, muốn cứu là ai. tỷ như muốn hạ sát Bạch Phát đồng tử thì e rằng không phải chuyện dễ.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Đúng lắm! đúng lắm! Chẳng thế mà trên chốn giang hồ không biết bao nhiêu người muốn băm vằm Nhâm sư huynh ra làm trăm ngàn mảnh mà sư huynh vẫn sống cho đến thừa bạc đầu, xem chừng còn cơ sống được bảy tám chục năm nữa.

Nhâm Vô Cương cười ha hả nói:

- Năm nay ta đã 74 tuổi mà sống thêm bảy tám chục năm nữa há chẳng biến thành yêu quái hay sao?

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Sư ca! Bây giờ tiểu đệ lại chữa bệnh cho một người. Sư ca có muốn đi với tiểu đệ thì đi

Nhâm Vô Cương cười đáp:

- Ngồi lì trong cái nhà ba gian nhỏ bé của sư đệ này thì buồn đến chết mất. Vậy ta theo sư đệ càng hay.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đến một căn nhà khác.

Nhạc Bất Quần ngó bà vợ giơ tay ra hiệu. Hai người liền lẳng lặng ra đi. Khi rời khỏi căn nhà mấy chục trượng mới dám bước nhanh.

Nhạc phu nhân hỏi:

Nội công lão Bạch phát đồng tử kia dường như còn cao thâm hơn sát nhân danh y nhiều. Hai người này thuộc môn phái nào?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Nghe nói sư phụ Bình Nhất Chỉ là một lão đạo sĩ ẩn cư trên núi Phục Ngưu, còn lão ở môn phái nào, lai lịch ra sao, thì trong võ lâm thì chẳng một ai hay.

Nhạc phu nhân nói:

- Coi hành động của hai lão này thì đúng là thuộc phe tà nhiều hơn phe chính.

Nhạc Bất Quần nói:

Đào cốc lục tiên hiện đã tới đây thì phủ Khai Phong lắm chuyện rắc rối. Chúng ta sớm đi thì hơn, đừng giăng mắc với họ nữa.

Nhạc phu nhân hắng dặng một tiếng ra chiều buồn bã. Mấy tháng nay trượng phu bà là chưởng môn một phái trong Ngũ nhạc kiếm phái phải chịu bao phen nhục nhã. Địa vị tôn trọng như vậy mà phải ẩn lánh nay đây mai đó. Thiên hạ bao la bát ngát tựa hồ không tìm được một chỗ yên thân thì bà không phiền muộn thế nào được.

Tuy hai ông bà không nói gì, nhưng hễ đề cập chuyện này là muốn tránh đi thật xa để khỏi phiền lụy.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người về tới miếu Dương tướng quân thấy Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi, Lao đức Nặc và quần đệ tử đang chờ trong hậu điện. Người nào cũng tỏ vẻ xao xuyến không được yên lòng.

Nhạc Bất Quân ra lệnh:

- Về thuyền cả đi!

Mọi người đều biết Đào cốc ngũ quái hiện đang ở gần đây, nên không ai hỏi gì nữa, cùng nhau lật đật về thuyền.

Lao đức Nặc đã hiểu ý sư phụ liền bảo nhà dò:

- Chúng ta gặp việc gấp không thể nấn ná ở lại Khai Phong. Vậy nhờ neo cho thuyền chạy ngay!

Nhà dò lấy làm kỳ đáp:

- ở lại Khai Phong một đêm nữa không hay sao? Nước sông Hoàng Hà chảy xiết mà thuyền đi đêm rất nguy hiểm. Để sáng mai khởi hành sớm là hơn. Có nấn ná lại một đêm cũng chẳng là bao.

Lao đức Nặc lấy một đỉnh bạc 5 lạng đưa cho nhà dò nói:

- Thưởng cho người hai lạng, Nhỏ neo ngay bây giờ, không thể trì hoãn được.

Nhà dò coi đỉnh bạc khá nặng, hướng chỉ bọn khách này bất luận nam nữ đều đeo kiếm kề bên mình. Hắn xem chừng không vâng theo cũng chẳng được liền ngỏ lời cảm ơn cầm ấy đỉnh bạc, lẳng xăng chạy ra đầu thuyền nhỏ sào.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe Đào cốc ngũ tiên lớn tiếng hô hoán:

- Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ Xung! người ở đâu?

Vợ chồng Nhạc Bất Quân và đệ tử phái Hoa Sơn đều cả kinh thất sắc.